

**Raftul
Denisei**

Colecție coordonată de
DENISA COMĂNESCU

Yasushi Inoue

*Mobila doamnă
din Yodo*

Traducere din japoneză și note de
MAGDALENA CIUBĂNCAN

HUMANITAS
fiction

Redactor: Raluca Popescu
Coperta: Angela Rotaru
Tehnoredactor: Manuela Măxineanu
Corector: Iuliana Glăvan
DTP: Andreea Dobreci, Carmen Petrescu

Tipărit la Proeditură și Tipografie

YASUSHI INOUE
YODO-DONO NIKKI
Copyright © 1955-60, The Heirs of Yasushi Inoue
All rights reserved.

© HUMANITAS FICTION, 2016, pentru prezenta versiune românească

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Inoue, Yasushi
Nobila doamnă din Yodo / Yasushi Inoue; trad.: Magdalena Ciubăncan. –
București: Humanitas Fiction, 2016
ISBN 978-606-779-034-4
I. Ciubăncan, Magdalena (trad.)
821.521-31=135.1

EDITURA HUMANITAS FICTION
Piața Presei Libere 1, 013701 București, România
tel. 021/408 83 50, fax 021/408 83 51
www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro
Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro
Comenzi telefonice: 0372 743 382 / 0723 684 194

Capitolul I

Era în a douăzeci și șasea zi a lunii august din primul an al erei Tenshō (1573) când, încurajat de victoriile pe care le obținuse asupra lui Yoshikage Asakura¹, căruia îi luase provincia Echizen, Nobunaga Oda l-a împresurat pe Nagamasa Azai², forțându-l să se retragă în Castelul Odani. Yoshikage, care-l sprijinise multă vreme pe Nagamasa, era acum mort, așa că acesta din urmă nu mai avea pe nimeni care să-i sară în ajutor. În goana lui după Yoshiaki Ashikaga³, Nobunaga trecuse prin foc și sabie până și templele de pe Muntele Hiei⁴, în timp ce dintre aliații lui Nagamasa nu mai rămăseseră decât o mână de oameni

---

1 Yoshikage Asakura (1533-1573), nobil japonez, guvernator al unei părți din vechea provincie Echizen, aflată în partea de nord-vest a Japoniei.

2 Clanul Azai, care guverna vechea provincie Ōmi (actuala prefectură Shiga din centrul Japoniei), a fost, alături de clanul Asakura, unul dintre principalii oponenți ai clanului Oda.

3 Yoshiaki Ashikaga (1537-1597) a fost cel de-al cincisprezecelea și ultimul shōgun al shōgunatului Ashikaga și a guvernat între anii 1568-1573, perioadă cunoscută și sub numele de Muromachi. Inițial călugăr, l-a înlăturat de la putere pe vărul lui, Yoshihide, cu ajutorul protectorului său din acea vreme, Oda Nobunaga, preluând titlul de shōgun. Ulterior, va deveni rivalul lui Nobunaga, care însă îl va alunga din Kyōto în 1573, punând astfel capăt shōgunatului Ashikaga.

4 Aflat în partea de nord-est a orașului Kyōto, muntele sacru Hiei adăpostește principalele temple ale sectei budiste Tendai, din care făceau parte temuții călugări războinici *sōhei*. În perioada feudală, puterea acestora

la templul Hongan-ji, însă nici aceștia nu mai aveau puterea să-l ajute.

Din tabăra sa, aflată pe Muntele Toragoze, Nobunaga scruta Castelul Odani, ce se zărea către miazănoapte. Și-l amintea mai mare. Ca o pisică ce-și pândește șoarecele, țintuia cu privirea locul în care cei din clanul Azai, care altădată îi stăteau neconținți în cale din tabăra lor aflată între Kyōto și provincia Gifu, erau acum înconjurați, singuri și neajutorați, în castelul acesta mic, nemaiputând face nici o mișcare.

Privind dinspre Toragoze, pe versantul împădurit al Muntelui Odani se distingeau bine cele trei corpuri ale castelului: corpul central, corpul secundar și corpul Kyōgoku. Lumina roșiatică a apusului cobora peste turnul corpului din mijloc, în timp ce copacii din spate se îndoiau sub rafalele vântului. Lui Nobunaga toate acestea îi păreau împietrite. Vântul ce sufla dinspre lacul Biwa era înghețat, dar pe Nobunaga nu-l atingea nimic. Când îi luase capul lui Yoshikage Asakura, nu simțise răceala vântului de toamnă. La fel ca atunci, până când nu avea să le ia capetele lui Nagamasa și tatălui său, Hisamasa, nu era loc pentru asemenea slăbiciuni. Cucerise provincia Echizen în mai puțin de o lună, iar bucuria uciderii lui Yoshikage nu-i pierise nici acum de pe chip și-l făcea să privească țință, cu ochii mijjiți, la Castelul Odani. Își imagina cum capetele lui Nagamasa și al tatălui său, alături de cel al lui Asakura, vor fi puse la păstrare acoperite cu lac și foiță de aur până la Anul Nou, când va sărbători așezându-le alături de sticlele de *sake* pe care avea să le bea cu comandanții ce îl slujeau.

Tōkichirō Kinoshita a fost cel care, în ziua următoare, cea de-a douăzeci și șaptea, l-a izolat pe Hisamasa în împrejmuirea Kyōgoku, iar pe Nagamasa l-a încercuit în corpul central. Faptul că cei doi însărcinați cu paza zidurilor exterioare ale caste-

---

crește semnificativ, iar ei devin aliații clanurilor Azai și Asakura, rivale ale clanului Oda. În 1571, Nobunaga înconjoară muntele cu o armată de treizeci de mii de oameni și, avansând treptat către vârf, masacrează călugării și distruge templele, punând capăt astfel puterii acestora.

lului – demnitarul Mitamura și guvernatorul provinciei Sado, Onogi – au capitulat i-a ușurat pătrunderea în fortăreață, în care a intrat însoțit de trupele fratelui său mai mic, Koichirō Kinoshita, și ale samuraiului Hanbō Takenaka. În seara aceea, uitându-se la Mitamura și la Onogi, care dăduseră propriilor trupe ordinul de retragere, Nobunaga a rostit doar: „Rușinoasă purtare! Să te dai învins în ceasul de căpătâi!“ Apoi i-a poruncit lui Tōkichirō să le taie capetele de-ndată.

Atacul a continuat și în ziua a douăzeci și opta, când a căzut împrejmuirea Kyōgoku. În acest timp, înăuntrul cetății, Hisamasa, în vârstă de șaptezeci și unu de ani, își lua zilele cu sabia, asistat de marele maestru de teatru Nō Tsurumatsu, care, la rândul său, l-a urmat pe Hisamasa făcându-și *seppuku* pe veranda aflată cu o treaptă mai jos. Tot în învâlmășeala luptei și-au găsit sfârșitul și alți comandanți, precum Senda, mai-marele cancelariei doamnelor de la curte, Iguchi, guvernatorul provinciei Echizen sau Nishimura Tanzaemon. Singurul încă în viață era Nagamasa, izolat în corpul central al cetății.

În seara aceea, Tōkichirō i-a propus lui Nobunaga să trimită niște soli care să-l convingă pe Nagamasa să se predea.

— După umila mea părere, gândesc că ar fi mai înțelept să îi propunem lui Nagamasa să se predea decât să moară în zadar toți oștenii din cetate, căci fără îndoială vor lupta până la unul, dacă se va ajunge la asta. Și-apoi, și doamna din Odani...

Tōkichirō a rostit cuvintele din urmă ca și când i-ar fi citit gândurile lui Nobunaga. Preț de câteva clipe, acesta a părut să cântărească propunerea. I-a răspuns apoi tăios:

— Pesemne că Nagamasa nici nu va vrea s-audă de-așa ceva, dar putem să trimitem niște soli.

Nobunaga se gândea iar că în Castelul Odani, ce era gata să cadă în mâinile sale, se găsea sora lui mai mică, dată spre mărițiș lui Nagamasa cu zece ani în urmă. Nu era prima dată când își amintea de ea, însă nici nu-i trecuse prin minte că va veni vreodată vremea să o ia înapoi de la Nagamasa, căci, odată trimisă acolo, nu mai era sora lui.

Nu doar soția lui Nagamasa, O-ichinokata, se număra printre femeile care își urmau destinul în acest fel. Nobunaga o măritase pe fiica sa Tokuhime cu Saburō Nobuyasu Okazaki, moștenitorul lui Ieyasu Tokugawa¹, iar pe nepoata sa i-o hărăzise de nevestă lui Katsuyori din Kai. Pe Nobunaga nu-l interesa prea mult dacă erau frații lui de sânge sau propriii copii, ci recurgea la orice mijloace care i-ar fi putut servi la un moment dat. Să nu fi făcut așa, un luptător n-ar fi trăit prea mult în vremurile acelea în care ori ucideai, ori erai ucis.

Nobunaga o trimisese pe sora sa de nevestă lui Nagamasa Azai în al șaptelea an al erei Eiroku (1564), ea având atunci optsprezece ani. Această femeie era cea numită acum „doamna Castelului Odani“ sau „nobila O-ichinokata“. Pentru Nobunaga, perioada în care a trebuit s-o trimită pe sora lui mai mică drept soție lui Nagamasa a fost pentru el cea mai dificilă. În mai puțin de patru ani după victoria asupra lui Yoshimoto Imagawa la Okehazama, a luat provincia Mino după lupta cu Tatsuoki Saitō și a schimbat numele castelului acestuia din Castelul Inaba în Castelul Gifu, toate acestea făcând posibilă înaintarea sa către apus, spre capitala Kyōto.

Această căsătorie aranjată i-a permis ca din anul al șaptelea până în anul al doisprezecelea al erei Eiroku să fie în termeni buni cu clanul Azai, ceea ce a însemnat securizarea drumului către nord-vest și intrarea în Kyōto. Deși înțelegerea cu clanul Azai a fost ruptă în primăvara anului de început al erei Genki (1570), se poate spune că unirea surorii sale cu Nagamasa îl ajutase destul de mult până atunci.

Întorcându-i lui Tōkichirō privirea căutătoare, Nobunaga se gândi că acum nimeni nu i s-ar fi putut pune împotriva dacă ar fi hotărât s-o ajute pe soția lui Nagamasa. Pentru prima oară de când o trimisese spre măritiș, îi apărură înaintea ochilor silueta plâpândă a frumoasei sale surori.

---

¹ Ieyasu Tokugawa (1543-1616), fondator și prim shōgun al shōgunatului Tokugawa, alături de Nobunaga Oda și Hideyoshi Toyotomi, fiind ultimul dintre cei trei unificatori ai Japoniei feudale.

În acea seară l-a numit ca sol pe nobilul Fuwa Kawachi-no-kami și i-a încredințat o scrisoare către Nagamasa:

Firesc pentru familiile militare este să nu înceteze o clipă a învăța arta războiului, căci nu există altceva pe lume decât onoarea armelor. Yoshikage mi-a nesocotit porunca și a primit pedeapsa Cerului, plătind deja cu viața. Dar drept este să stăruiesc în fața domniei tale, Nagamasa, căci îmi ești rube-denie și nu-ți port pică nici măcar acum. De-mi vei asculta rugămintea, mă leg că te voi lăsa în viață în cetatea unde te-ai adăpostit. Dă porunci ca pământurile tale să-mi fie date mie. De vei face astfel, numele clanului Azai nu se va șterge, iar pentru mine nu va fi pe lume bucurie mai mare.

Fuwa Kawachi-no-kami s-a întors cam după vreun ceas cu răspuns de la Nagamasa: în ceea ce privește capitularea și cedarea castelului, n-avea nici cea mai mică intenție să se supună. Se învoia însă să le trimită pe soția sa, doamna Castelului Odani și pe cele trei fiice în tabăra lui Nobunaga, pe care îl ruga să le ajute. În acea noapte, Fuwa Kawachi-no-Kami a mai fost trimis o dată ca sol, pentru a transmite hotărârea lui Nobunaga de a le accepta pe cele patru femei.

În ziua următoare, cea de-a douăzeci și șaptea, patru palanchine, însoțite de douăzeci de doamne de companie, au fost trimise către castel. Le însoțea Fujikake Nagakatsu, guvernatorul provinciei Mikawa, el fiind samuraiul care o însoțise pe doamna din Odani la ceremonia căsătoriei sale, cu zece ani în urmă. La auzul veștii că palanchinele au ajuns în tabăra sa, Nobunaga a rămas tăcut, fără ca pe chip să-i apară nici măcar o tresărire. Slujitorilor li s-a poruncit să le așeze într-un luminiș din pădurea de lângă tabără. Cele patru palanchine au fost puse pe loc drept, la mică distanță unul de altul. Doamnele de la curte s-au strâns laolaltă și s-au așezat pe pământ.

Sosirea cortegiului a fost ca un semnal pentru a porni ne-întârziat asediul asupra castelului. Tōkichirō Kinoshita, ajutat de trupele de atac ale comandanților Nagahide Niwa și Katsuei

Shibata, a condus neconținut asalturi furibunde, însă nici după o zi întregă de lupte crâncene castelul nu a căzut. Atacatorii au fost opriți la metereze și astfel, la căderea nopții, nici măcar un om nu reușise să pătrundă în interior. Noaptea aceea a venit cu ploaie și vânt puternic, iar furtuna a fost atât de violentă, încât chiar și în regiunea Kyōto au fost puse la pământ câteva sute de case.

În dimineața primei zile de septembrie vântul s-a potolit, însă de pe coama dealului unde se afla noul câmp de luptă se vedea cum pe apele lacului Biwa încă se ridicau valuri. Asaltul a fost reluat cu și mai mare îndârjire. Aruncându-se în ultima lor bătălie, la ceasurile nouă ale dimineții, trupele de defensivă au deschis porțile cetății și, în frunte cu Nagamasa, toți cei două sute de oșteni au năvălit afară. Fără să dea atenție mișcărilor acestuia, o parte a trupelor conduse de Kinoshita și Shibata au înconjurat corpul central, făcând imposibilă retragerea lui Nagamasa aici, așa încât acestuia nu i-a mai rămas decât să se îndrepte călare către fortăreața lui Akao Mimasaka-no-kami. Văzând că dintre aliații săi nu mai rămăseseră în picioare decât câțiva și înțelegând că a ajuns la capătul zilelor, Nagamasa a dat foc fortăreței, a tras ultimele săgeți către dușmani și și-a luat viața cu sabia. Avea douăzeci și nouă de ani. În această luptă au fost cruțate viețile seniorilor Akao Mimasaka-no-kami și Azai Iwami-no-kami, cunoscuți ca oameni de încredere ai clanului Azai, însă toți ceilalți au fost uciși în luptă, au îndurat o moarte rușinoasă ori și-au pus singuri capăt zilelor.

Trupele de atac au pătruns una câte una în fortăreața interioară mistuită de flăcări, iar pe la al doilea ceas al amiezii au ras de pe fața pământului tot ce au găsit între zidurile castelului. Astfel s-a stins clanul Azai, cel care, după moartea protectorului clanului Kyōgoku căruia îi urmase la putere, stăpâniase multă vreme provincia Kōhoku.

Palanchinele așezate cu o zi înainte în luminișul din pădure rămăseseră pe loc în tot acest timp, ca niște figurine aruncate și uitate undeva. Vuietul luptei ajunsese și la ele, ba mai tare, ba mai încet, purtat de vântul ce mătura câmpul de bătălie.

Când într-un târziu totul s-a potolit, femeile au văzut cum cerul era pe jumătate cuprins de un întuneric ciudat. La al treilea ceas al amiezii, păzite de câteva zeci de soldați, au coborât de pe Muntele Toragoze, unde focurile luptei se stinseseră, și au luat drumul către sud, pe lângă lac, parcă plutind învăluite de o lumină ciudată, care nu aducea nici a zi, nici a noapte.

În acea seară, în tabăra de pe Toragoze, după ce a cercetat atent capul lui Nagamasa, Nobunaga i-a adus înaintea sa pe Azai Iwami-no-kami și Akao Mimasaka-no-kami, care fuseseră luați ostatici. La lumina focului de veghe, fețele lor de soldați bătrâni erau roșii și hâde. Nobunaga a tunat către ei:

— Voi l-ați sfătuit pe Nagamasa să mă trădeze și din cauza voastră mi-am rupt eu oasele atâta amar de vreme! Toată ura mea nu vă poate cuprinde, nenorociților!

La auzul acestor vorbe, Azai Iwami-no-kami, legat cum era, și-a ridicat fața către Nobunaga și i-a răspuns tăios:

— Seniorul Nagamasa n-a fost, ca tine, un comandant cu două fețe. De asta și-a găsit sfârșitul.

— Un soldat care se lasă prins știe bine cum e să fii cu două fețe.

Nobunaga a împuns părul alb al lui Azai de trei ori, cu capătul lăncii.

— Așa îți vei găsi liniștea, lovind un prizonier? a ripostat acesta.

Fără să dea atenție spuselor acestuia, Nobunaga s-a întors către Akao Mimasaka-no-kami:

— Cât despre tine, se aude că încă din tinerețe erai un luptător cumplit ca un diavol.

Spre deosebire de Azai, Akao nu scotea nici un cuvânt.

— Se vede că te-ai prostit de tot la bătrânețe.

Spunând acestea, Nobunaga l-a tras acolo pe Shinbei, fiul lui Akao Mimasaka-no-kami, care era și el printre prizonieri.

— Tu poate că te-ai ramolit și de-asta taci, dar de la fiul tău Shinbei o să scot tot.

Akao și-a îndreptat chipul bătrân către fiul său și i-a spus tăios:

— Să nu cumva să te lași prostit de Nobunaga!

— Bătrân nebun ce ești! Nu mai vreau s-aud prostiile tale, a spus Nobunaga râzând.

Iar de îndată ce râsul i-a dispărut de pe chip, a poruncit:

— Luați-le capetele!

O-ichinokata a fost trimisă, împreună cu cele trei fice ale sale, la Castelul Kiyosu. Imediat după ce ele au fost luate în grijă de Oda Nobukane, fratele mai mic al lui Nobunaga, a fost prins și fiul moștenitor al lui Nagamasa, Manpukumaru, care încă de dinaintea căderii Castelului Odani stătea ascuns în Castelul Tsuruga. Nobunaga i-a ordonat lui Tōkichirō să-l treacă prin sabie. Manpukumaru nu avea decât zece ani, dar Nobunaga nu s-a lăsat înduioșat. El nu aflase însă că Ikumaru, copilul cel mic de doar un an al lui Nagamasa, era și el ascuns la Templul Fukuden-ji, din satul Nagasawa.

Așa cum visase în timpul asaltului asupra Castelului Odani, în ziua de Anul Nou a celui de-al doilea an al erei Tenshō (1574), Nobunaga a petrecut alături de comandanții săi, cu capetele lui Ashikaga Yoshiaki, Azai Nagamasa și al tatălui acestuia printre vasele cu *sake*.

La căderea Castelului Odani, O-ichinokata avea douăzeci și șapte de ani, iar cele trei fice ale sale – Chacha, Ohatsu și Kogō – aveau șapte, cinci, respectiv trei ani. În anul în care a ajuns în casa lui Nagamasa, O-ichinokata l-a născut pe Manpukumaru, iar apoi, din doi în doi ani, le-a născut pe ficele Chacha, Ohatsu și Kogō, ultimul copil fiind Ikumaru. Cum Ikumaru venise pe lume în a cincea lună din anul căderii castelului, nu avea decât trei luni când nenorocirea ruinei clanului Azai s-a abătut asupra lor.

Chacha nu-și amintea deloc cum s-a făcut că din Castelul Odani a ajuns să fie purtată într-un palanchin. I se părea că totul se întâmplase în toiul unei nopți întunecate. De fapt, toate acestea se petrecuseră când se crăpa de ziuă, dar copacii din grădina palatului făcuseră ca nici o rază de lumină să nu poată pătrunde înăuntru, și pesemne că asta îi dăduse fetei iluzia unui întuneric deplin. Pe lângă asta, femeile de la curte, cu

care urcase împreună în palanchin, nu ridicaseră apărătorile ferestrelor. Cu o severitate nemaîntâlnită, trăseseră perdelele și n-o lăsară deloc să se uite afară.

Chacha avea senzația că palanchinul în care era purtată trecuse printr-o limbă de foc ce se pogora din cer arzând. De fapt, nu străbătuseră nici un loc în care să fi fost vreun foc aprins. Prin vântul din zori ce aducea dinspre câmpul de bălăie miros de sânge, șirul de palanchine trecuse prin lanurile de orez, urmând drumul ce ducea dinspre mieznoapte spre miezăzi.

Cu toate acestea, Chacha nu reușea să alunge gândul că la despărțirea de Castelul Odani trecuse printr-o vălvătaie de foc. Cândva, de pe vârful Muntelui Odani, privise cum călugării budiști de pe Muntele Hiei îndeplineau ritualul *Saitō Goma*¹, iar spectacolul acestora trecând prin muntele de foc nepământean îi rămăsese întipărit în minte. Pesemne că Chacha asociase acea imagine cu căderea Castelului Odani și acum era convinsă că ea însăși scăpase dintr-o asemenea vălvătaie.

Oricum ar fi stat lucrurile în realitate, așa gândea Chacha despre prăbușirea Castelului Odani, în care se născuse și crescuse până la vârsta de șapte ani. Ciudat era că nu-și amintea mare lucru de tatăl său, Nagamasa. Ultima imagine ce-i rămăsese întipărită în minte era cea în care el venise până la palanchin pentru a-și lua rămas-bun. Purta armura de samurai prinsă cu șnururi de piele neagră peste care își pusese *kesa*² din brocart aurit și ținea strâns în mână o *naginata*³ împodobită cu motive din lac purpuriu. Chacha nu a putut face însă legătura atunci între acea frumusețe și sfârșitul tragic al lui Nagamasa. Dacă se gândea la ceva în timpul în care palanchinele se puneau în mișcare, atunci acel lucru era doar splendoarea neasemuită a tatălui ei.

---

1 Ceremonie de rugăciune budistă, în care un loc aparte îl ocupă aprinderea ritualică a unui foc, acesta simbolizând arderea suferințelor și a cauzelor lor.

2 Roba care în mod tradițional face parte din veșmântul călugărilor budiști, dar care era purtată uneori și de samurai pe deasupra armurii.

3 Tip de armă care se aseamănă cu lancea.